

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/39/2015
Identifikačné číslo spisu:	8111210451
Dátum vydania rozhodnutia:	14.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petríková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8111210451.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Mgr. H., bývajúcej vo T., zastúpenej JUDr. Ladislavom Mátrayom, advokátom v Prešove, Masarykova 16, proti žalovanému Mgr. R., bývajúcemu v X., zastúpenému IURISTICO s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom v Košiciach, Čimborkova 13, o zaplatenie 13 277,57 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10 C 168/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 2. júla 2013 sp. zn. 5 Co 140/2012, 5 Co 141/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 2. júla 2013 sp. zn. 5 Co 140/2012, 5 Co 141/2012 vo výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a v nadväzujúcom výroku o trovách odvolacieho konania o d m i e t a.
Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 25. apríla 2012 č.k. 10 C 168/2011-63 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 13 277,57 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % za obdobie od 16.2.2011 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. V poslednom výroku žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 796,50 € a na účet jej právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 1 472,97 €, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že medzi účastníkmi konania bola ústnou formou uzavretá zmluva o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Poznamenal, že doba vrátenia tejto pôžičky nebola určená medzi účastníkmi jednoznačne, nakoľko sa peniaze mali vrátiť do roka po spustení prevádzok v F. a v X.. Prvostupňový súd mal z vykonaných dôkazov, z výsluchu svedkov S. a H., ktorí požičiavali finančné prostriedky žalobkyni, a ktorí potvrdili to, že z jej vyjadrení vyplývalo, že tieto finančné prostriedky budú použité na podnikateľské aktivity žalovaného, za preukázané, že tieto nepochybne podporujú záver o tom, že žalobkyňa poskytla žalovanému finančné prostriedky vo výške 13.277,57 €. Prvostupňový súd uviedol, že s výpoveďami svedkov korešponduje aj výpoveď žalovaného, ktorý na pojednávaní uviedol, že na začatie podnikateľskej činnosti, a to na zaplatenie odstupného ako aj na ďalšie investície do prevádzok,

potreboval sumu 700.000,- až 800.000,- Sk, pričom od svojej rodiny si požičal sumu asi 440.000,- Sk. Z uvedeného mal súd za to, že práve suma 400.000,- Sk reálne zodpovedala jeho potrebám pre začatie podnikania, a preto všetky tieto výpovede vo vzájomnej súvislosti dávajú logický záver o tom, že finančné prostriedky boli odovzdané žalovanému, a to v takej výške, akú uviedla žalobkyňa. Žalobkyňa v tomto smere podľa názoru súdu uniesla dôkazné bremeno preukázania skutočnosti, a to prenechania finančných prostriedkov žalovanému. K námietke vznesenej žalovaným ohľadom skutočnosti, že sa jednalo o finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa dobrovoľne vložila do ich spoločného podnikania, súd prvého stupňa uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Poznamenal, že podnikateľské riziko je povinný niesť žalovaný, ktorý, ako vyplýva zo živnostenského registra, bol podnikateľom. Nakoľko žalobkyňa bola v tom čase študentkou, je zrejmé, že žalovaný prevádzkoval samostatne sústavnú činnosť, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku, teda vykonával živnostenskú činnosť, a pokiaľ toto podnikanie skončilo v strate, nemôže niesť túto stratu žalobkyňa. Konštatoval, že zo strany žalovaného nebolo preukázané jeho tvrdenie, že finančné prostriedky vložila žalobkyňa do podnikateľskej činnosti s vedomím, že v prípade neúspechu v podnikaní o tieto finančné prostriedky príde. Súd prvého stupňa mal za to, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Nakoľko podľa názoru súdu splatnosť predmetnej pôžičky nebola dohodnutá medzi účastníkmi konania jednoznačne, nastáva povinnosť dlžníka splniť dlh po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala a v danom prípade k tomu relevantne došlo až doručením výzvy na zaplatenie 7. februára 2011, kde bola uvedená lehota 5 dní, teda žalovaný bol relevantne vyzvaný na zaplatenie dlhu 15. februára 2011. Z týchto dôvodov súd priznal žalobkyni právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % za obdobie od 16. februára 2011 do zaplatenia, a to podľa § 517 ods. 2 OZ, v spojení s nariadením vlády SR č. 87/95 Z. z. Nakoľko základná úroková sadzba ECD k 16. februáru 2011 predstavovala 1 %, súd prvého stupňa priznal žalobkyni úrok z omeškania v súlade s touto právnou úpravou. Z vyššie uvedených dôvodov návrh ohľadom úroku z omeškania v prevyšujúcej časti zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods.3 O.s.p.

Uznesením zo 14. mája 2012 č.k. 10 C 168/2011-66 Okresný súd Prešov uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy štátu vo výške 39 €, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne a žalovaného rozsudkom z 2. júla 2013 sp. zn. 5 Co 140/2012, 5 Co 141/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí návrhu v jeho prevyšujúcej časti a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V poslednom výroku potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa zo 14. mája 2012 č.k. 10 C 168/2011-66. V odôvodnení uviedol, že v prejednávanej veci nezistil, že by rozsudok súdu prvého stupňa vychádzal z nesprávneho skutkového a právneho záveru. Poznamenal, že súd prvého stupňa sa vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním a tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Konštatoval, že súd prvého stupňa jednoznačne pri hodnotení dokazovania uvádza, že napriek tomu, že pri odovzdaní peňazí neboli prítomní svedkovia, jednotlivé dôkazy vykonané v konaní jednotlivo a v ich súvislostiach, nepochybne podporujú záver o tom, že žalobkyňa poskytla žalovanému finančné prostriedky vo výške 13.277,57 €. Odvolací súd mal za to, že výpovede svedkov vo vzájomnej súvislosti dávajú logický záver o tom, že finančné prostriedky boli odovzdané žalovanému, a to vo výške tak ako to uviedla žalobkyňa. K námietke žalovaného, že vo veci nešlo o pôžičku, ale o spoločné podnikanie, odvolací súd uviedol, že žalovaný by súdu musel ponúknuť dôkazy o tom, že žalobkyňa skutočne finančné prostriedky vložila do spoločného podnikania. Poznamenal, že možno prisvedčiť súdu prvého stupňa, že žalovaný prevádzkoval samostatne sústavnú činnosť na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku, teda vykonával živnostenskú činnosť. Žalovanému sa nepodarilo v konaní preukázať, že by sa žalobkyňa hocí aj iným spôsobom podieľala na jeho podnikaní tak, aby finančné prostriedky, ktoré tam vložila, mali byť vystavené podnikateľskému riziku, teda neúspechu v podnikaní. Odvolací súd konštatoval, že zo strany žalovaného nebolo preukázané, že žalobkyňa vložila finančné prostriedky do podnikateľskej činnosti s vedomím, že v prípade neúspechu v podnikaní o tieto finančné prostriedky príde. Uviedol, že žalobkyni sa podarilo preukázať, že so žalovaným uzavrela zmluvu o pôžičke, teda prenechala mu ako dlžníkovi peniaze, ktoré si sama na tento účel požičala od S. R. a H. R. spolu vo výške 13.277,57 € a ich prevzatie žalovaný potvrdil s tým, že išli na nákup vecí, ktoré použil v krčme, napr. na nákup televízora, na spustenie

prevádzky. Žalovaný namietal iba výšku prijatej sumy. Túto skutočnosť, tak ako to už bolo konštatované, sa mu nepodarilo preukázať. Odvolací súd poznamenal, že od žalobkyne nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázala reálnu neexistenciu svojej účasti na podnikaní žalovaného. Bolo na žalovanom, aby existenciu takejto účasti a odovzdania finančných prostriedkov do podnikania, tak ako tvrdil, aj preukázal. Žalovaný na preukázanie svojich skutkových tvrdení neponúkol ani žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Na pojednávaní 25. apríla 2012 navrhla doplniť dokazovanie iba žalobkyňa. Právny zástupca žalovaného nemal návrhy na doplnenie dokazovania. Odvolacie námietky žalovaného, teda pre uvedené dôvody, odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Za dôvodné nepovažoval odvolací súd ani námietky žalobkyne vo vzťahu k trovám konania. Poznamenal, že prvostupňový súd priznal žalobkyni trovy konania v správnej výške. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. K odvolaniu žalovaného proti uzneseniu súdu prvého stupňa o nahradenie trov štátu odvolací súd uviedol, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Keďže bol žalovaný v konaní neúspešný a neboli uňho zistené predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov, štát má voči nemu právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Tieto predstavujú sumu 39 € na zaplatenom svedočnom. Súd prvého stupňa správne rozhodol, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 OSP ako vecne správne potvrdil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa ako aj nadväzujúce uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to v dôsledku toho, že oba sudy neodôvodnili dostatočne svoje rozhodnutia vo veci zároveň právne závery oboch súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach sú v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania. Uviedol, že odvolací súd z obsahového hľadiska len prevzal argumenty súdu prvého stupňa a nevysporiadal sa s rozpormi vyplývajúcimi so svedeckých výpovedí, ani s argumentmi ním uvádzanými v jeho odvolaní. Závery oboch súdov považoval za arbitrárne a z vykonaného dokazovania nevyplývajúce a teda, že sú v extrémnom nesúlade so zisteným skutkovým stavom.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. (K časti dovolania, ktorou je napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu o potvrdení uznesenia č.k. 10 C 168/2011-66 zo 14. mája 2012, dovolací súd poznamenáva, že túto časť dovolania preskúmal v konaní vedenom na dovolacom súde pod sp. zn. 2 Cdo 1276/2015).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd

odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Žalovaný vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolaťovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Pokiaľ žalovaný namietal nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m. m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby

premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za správne čo sa týka skutkových ako aj právnych záverov. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu jasne, zrozumiteľne a presvedčivo dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom rozhodovania a zároveň aj predmetom súdnej ochrany vrátane reakcie a uvedenia relevantných argumentov na odvolacie dôvody žalovaného. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Tiež skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Na námietku dovolateľa, spochybňujúcu správnosť zistených skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočne zisteného skutkového stavu veci - v tomto smere bol najvyšší súd viazaný ako rozsahom tak i obsahom podaného dovolania - možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samé osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným, na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len dovolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolaný súd nie je ďalšou všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože - na rozdiel od súdu prvého stupňa a

odvolacieho súdu - nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobkyňa mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu trov dovolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci - prevzatie a príprava. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou nezohľadnil žalobkyňou uplatnenú náhradu trov dovolacieho konania za tento úkon právnej pomoci nakoľko tieto trovy nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva s prihliadnutím na skutočnosť, že právny zástupca žalobkyne zastupoval tohto účastníka už v konaní pred oboma nižšími stupňami súdov.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.